

אוסף עזרא אוריון
ארכיון אמנות במרחב הציבורי
Ezra Orion Collection
Public Art Archive

כותרת: ספרים, ערפיליות אבק
גזרי עיתון, התכתבויות

מיקום בארכיון

ארגז: 14

תיק: 4

תת תיק: 6

Title: Books, Arpillot Avak (Dust Nebulae)
News clips, correspondence

Location in Archive

Box: 14

Folder: 4

Sub folder: 6

המכון לנוכחות ציבורית
המרכז הישראלי לאמנות דיגיטלית, חולון
archive@digitalartlab.org.il לחומרי המקור צרו קשר דרך

The Institute for Public Presence
The Israeli Center for Digital Art, Holon
For original materials please contact us at archive@digitalartlab.org.il

ג'הוואג + אהים גור
הגיבה

+ לארנה ספר / האמנות הוצ' הספרים

2000/3/31

+ לאנון אהרונ' 18/4

+ לטרה'לה ואריה הרלם 14/5

+ ל'גן 'נא' 5/11

אוסף עזרא אוריון
ארכיון אמנות במרחב הציבורי

Ezra Orion Collection
Public Art Archive

27/6

+ לאמית'אן / אמית'ים 2000/7/7
ל'עמית'ים

+ ל'טאה פ'ולן 10/7/11

+ ל'מנה - מ'כפ' ההסתדרה צ'רום

+ ל'מיל' ח'ט'ל' 24/10

+ ל'פ'אן ק'ד'ת 2002/1/11

27/10/20
אוסף עזרא אוריון
ארכיון אמנות במרחב הציבורי

אוסף עזרא אוריון

אוסף עזרא אוריון
ארכיון אמנות במרחב הציבורי

Ezra Orion Collection
Public Art Archive

50 עמ' 85

מחלקת מידע - משרד

אל"ף - הפצה והוצאת ספרים בע"מ

A L E F P U B L I S H E R S L T D .

49 NACHMANI STR.
TEL. 612003
TEL - AVIV 67136

רח' נחמני 49
טלפון 612003
תל - אביב 67136

יום 1.3.73 197.....

לכבוד

מר עזרא אוריון
מדרשת שדה בוקר

א.נ.,

אוסף עזרא אוריון
חישוב שכ"ס על המפתח "אמק רוחות" -

מ-31.3.72 עד 1.4.71 במכרו 168 ספרים
מ-1.4.72 עד 31.12.72 במכרו 21 ספרים

Ezra Orion Collection
Public Archive

189

לפי 0.50 ל"י הספר - 94.5 ל"י
(חשעים וארבע לירות ו-50 אג').

בכבוד רב

אל"ף - הוצאת ספרים בע"מ

ALEF PUBLISHERS LTD.

49 NACHMANI STREET — TEL. 612003
67136 TEL-AVIV

אֵלֶף - הוצאת ספרים בע"מ

רחוב נחמני 49 - טלפון 612003
67136 ת-ל א-י

אוסף עזרא אוריון
ארכיון אמנות במרחב הציבורי

מכון לרשימות דיגיטליות
מרכז המחקר והחינוך לאמנות
העברית

Ezra Orion Collection
Public Art Archive

פגיון

מר עזרא אוריון

מגורש שדה באקר

88-2/קי

13 / VI

עצמית אוריון, אגם!

הכשרה הובססה - אאור

רק! - דיוק שסי האמיון /

~קה /

אוסף עזרא אוריון
ארכיון אמנות במרחב הציבורי

Ezra Orion Collection
Public Art Archive

לזל-השטר / סופלגור

לס עצמו נעלם, אה

ס, אואת אק אגרי

דדריד

יסוף /

ישראל ד"ר

קבוצת עין המפרץ

דואר נע אשרת

מיקוד 25210

טלפון: 912118-9

לכבוד

אוסף עזרא אוריון
ארכיון אמנות במרחב הציבורי

מכון לחקר אמנות ישראל
מרכז המחקר והמסמכים

Ezra Orion Collection
Public Art Archive

עזרא אוריון

מזכ"ל

שבת קוקר

אם

שירת מורד בריק

"ערפיליות אבק" מאת עזרא אוריון, הוצ' טרקלין.

לחיות — שה לעולה — אדם ערים...
 אדם קטרים... בתי נתיבות... אדם
 מישרפות — אדם הירושמי...
 (75-76). אם כן, מצד אחד, הריהו
 עד הגטל על עצמו כעין סבל-ספירה
 (שה לעולה); מצד שני, הרי עד
 מורד: "להיות איי התנגדות —
 גחלים קשי עורף — על מישר —
 הכניעה — המתכסה בספור..." ועוד:
 "חלל ריק! — אני צועק אלך!"
 (82-83).

החד והאיך קיומים גם בחייון
 הסיסה: אנשים, מאורעות, מצבים
 גורלים טיים לעבר העד המתאי;
 אלא גם הווא עצמו טע לעברים. הוא
 וחס טסיס-טובעמו טע לעברים. הוא
 הרוחי סביב פוקדים יגודיים: עזרי
 צות ומרד-רשאו; יסורים ואבדן; מהפ-
 כה גואלת וחסאמנות מגואלת-
 דמים; אהבה מייחלת ופרידה נח-
 צת; גור כליון וגור זכרון; זעקה
 למשמעות וכפירה באלוהים.

על מוקדים אלה דואים הדי הניטי
 רות והיריות של מלחמת האזרחים
 בספרד; הדי אהבה ומחמת שב-
 פאריס; הדי מרדנות של גילאס

ל"רואים משתח ומ וגבס לנחיתת
 גוהר — גוהר — ומתרחס על הדי
 קרקע — לפיד — " — (65).
 היום — בקתדרלה — יופיע
 אלוהים בפנינו — יזענה לשאלות
 האמאניים — עכשוויו רואים אותו
 מעבר להורשות הרמקוליים —
 מניף לאט את ורועותיו — צע-
 קה — האם לא אתה טבת אתנו
 באריות! — צעקה — לא
 עית! — גוררים אותו הנוצח —
 לא ע-נ-ת! — (66).

כל הסבל האנושי כל התקוות
 שנתבדו, נבלעים בתהומות של ריק
 וזרם — ומתגדמים מול ממדי הדי

אוסף עזרא אוריון
 ארכיון אמנות במרחב הציבורי

מכון לרשתות דיגיטליות
 DIGITAL FOR PUBLIC PRESENTS
 The Israel Center for Digital Art

Ezra Orion Collection
 Public Art Archive

אוריון המשיך במסע, בו פתח
 בספריו, לילה נבוה", "אבק רוחות"
 ו"ממניאל רוחות", אך נדמה לי
 שבגד והרחיב רוחות" עשה את נושאיו,
 והקנה להם יותר כוח עדות מפורש:
 "כל בים על פני האדמה — אני
 בו... אל תרעד, אבא... אני רוצה

אוריון המשיך במסע, בו פתח
 בספריו, לילה נבוה", "אבק רוחות"
 ו"ממניאל רוחות", אך נדמה לי
 שבגד והרחיב רוחות" עשה את נושאיו,
 והקנה להם יותר כוח עדות מפורש:
 "כל בים על פני האדמה — אני
 בו... אל תרעד, אבא... אני רוצה

ל"רואים משתח ומ וגבס לנחיתת
 גוהר — גוהר — ומתרחס על הדי
 קרקע — לפיד — " — (65).
 היום — בקתדרלה — יופיע
 אלוהים בפנינו — יזענה לשאלות
 האמאניים — עכשוויו רואים אותו
 מעבר להורשות הרמקוליים —
 מניף לאט את ורועותיו — צע-
 קה — האם לא אתה טבת אתנו
 באריות! — צעקה — לא
 עית! — גוררים אותו הנוצח —
 לא ע-נ-ת! — (66).

אוריון המשיך במסע, בו פתח
 בספריו, לילה נבוה", "אבק רוחות"
 ו"ממניאל רוחות", אך נדמה לי
 שבגד והרחיב רוחות" עשה את נושאיו,
 והקנה להם יותר כוח עדות מפורש:
 "כל בים על פני האדמה — אני
 בו... אל תרעד, אבא... אני רוצה

אוריון המשיך במסע, בו פתח
 בספריו, לילה נבוה", "אבק רוחות"
 ו"ממניאל רוחות", אך נדמה לי
 שבגד והרחיב רוחות" עשה את נושאיו,
 והקנה להם יותר כוח עדות מפורש:
 "כל בים על פני האדמה — אני
 בו... אל תרעד, אבא... אני רוצה

קוסמוס האדוש, המונה את סטיותו
 ב,מאות מיליוני שנות אור" (67).

אוריון שבר את מציגות הומו
 והמורד, שוב אין מוקדם ומאוחר,
 אין קרוב ורחוק בשטף החיים הומו
 רים. הכל נזחה, סב, כלל מבעד
 מסתחרר ב,לעול", ניבט מבעד
 לזוכיות אטומה, מתחת לקרונ המים
 השקופים, אלא שאינו מתחרר מן
 הרושם, כי המשורר עצמו נסתבר

בקושי בלתי-נפתרת: מחד, הכל
 נידון לכלייה ומאידך: הכל נזכה!
 שום דבר לא אבד, אלא שקיומו
 פתח גשמי ופעיל, יותר ויותר
 ואוריון, אך מסיף ונועק את זעקות
 "איי התנגדות" — אס-כן, שבידת
 הקיום הגשמי אינה זהה כלל עם
 מציגות הקיום הגשמי-אשרי שברר
 יסוריו האדם ואהבותיו כמו שברר
 אסיות לארומות מיסופים לנוע סביב
 החיים, ושבים לזעק נגד — "סאט"
 לין הששה-עשר" — נגד, צדק,

העשות" — "מכון לתרבות צדק"
 "מפרי הצלל" — "מכיל שוחד
 כל יום ארבע לשש" — "בתי-
 אריות לאנשים" — (וכו' 56-59).

נאמן למוטיב ראשי בספריו, מציב
 אוריון מחד הכליות הגוהרות —
 את הוויית האהבה הבלתי-נשחת,
 הבלתי-נחמקת, הנצחית במרה נגד
 כל הזיויות, ואת האישיות החרות
 אליו, הכותנת הקדושה, הילדה חס-
 רה-האונים, אשת-הרוזים הלא-ני-
 יום לעולם.

ע, אוריון מחדש את התקשבה
 לשתיקת בסמיני — "את
 ההארכה המנוגנת של הברות וצלי-
 לים, בכך מעיל הוא את משקלן
 הסגולי (הנשכח) של מליוש שדופות,
 ונחלץ מסכנת הבידיות שבנושאים
 שחוקים-מדי. למשל: "אותות היר-
 חוח'חתי'חיוני" הם ציור צילומים של
 צפירת אביה, ובה-בעת התגלמות
 צו ראשי של יצירה המורדת במוות.

אמנם, קשה להתעלם מסמיני הדי
 פער הסגנוני שבין לשון שירה
 ייחודית, בין שפת-דיבור שיגרתית
 ובין נוסח טכנולוגי מחודד. לעיתים
 מצטרפים הסגנונות זה לזה באורח
 אורגני, ולעיתים מתנגשים זה
 בזה. עשי-זאת בולטים בספר הזה
 יותר מאשר בקודמו: צירופי לשון
 הרמזיים, למשל, תיאורים, קס-
 מיים" השואבים מהוויית המידבר:
 "באה צייה גרזיתת מסמאת עד אוסף
 ללא עפעף — באות ציות מישרי
 אבק — שיה קרה בערוץ ברזל —
 בא בא לחוש סלע — קורע עוד
 מכתש בחצץ — בא עוד סלע
 התהום העלטה רוגמת איתנו
 — באות חרושת עלעילי-אבק
 — שמי נחושת אפורה — מרצת
 — רכסי — אבן בקועים —
 סדוקי אין צל — גזע קליפות
 אבן — ציחוח — צמרות
 דממה" — " — (38-39).

ספר-שירים משכיל להביע מעור
 רבות עמוקה בנפתולי תקופה שבעת
 אכזבות, במבע אישי מעולה (לא
 בלתי-פרובלמתי), ההופכו לנכס יקר
 בדי החולטים-יומשרים על גל
 דינא.

אוריון המשיך במסע, בו פתח
 בספריו, לילה נבוה", "אבק רוחות"
 ו"ממניאל רוחות", אך נדמה לי
 שבגד והרחיב רוחות" עשה את נושאיו,
 והקנה להם יותר כוח עדות מפורש:
 "כל בים על פני האדמה — אני
 בו... אל תרעד, אבא... אני רוצה

אוריון המשיך במסע, בו פתח
 בספריו, לילה נבוה", "אבק רוחות"
 ו"ממניאל רוחות", אך נדמה לי
 שבגד והרחיב רוחות" עשה את נושאיו,
 והקנה להם יותר כוח עדות מפורש:
 "כל בים על פני האדמה — אני
 בו... אל תרעד, אבא... אני רוצה

אוריון המשיך במסע, בו פתח
 בספריו, לילה נבוה", "אבק רוחות"
 ו"ממניאל רוחות", אך נדמה לי
 שבגד והרחיב רוחות" עשה את נושאיו,
 והקנה להם יותר כוח עדות מפורש:
 "כל בים על פני האדמה — אני
 בו... אל תרעד, אבא... אני רוצה

אוריון המשיך במסע, בו פתח
 בספריו, לילה נבוה", "אבק רוחות"
 ו"ממניאל רוחות", אך נדמה לי
 שבגד והרחיב רוחות" עשה את נושאיו,
 והקנה להם יותר כוח עדות מפורש:
 "כל בים על פני האדמה — אני
 בו... אל תרעד, אבא... אני רוצה

אוריון המשיך במסע, בו פתח
 בספריו, לילה נבוה", "אבק רוחות"
 ו"ממניאל רוחות", אך נדמה לי
 שבגד והרחיב רוחות" עשה את נושאיו,
 והקנה להם יותר כוח עדות מפורש:
 "כל בים על פני האדמה — אני
 בו... אל תרעד, אבא... אני רוצה

אוריון המשיך במסע, בו פתח
 בספריו, לילה נבוה", "אבק רוחות"
 ו"ממניאל רוחות", אך נדמה לי
 שבגד והרחיב רוחות" עשה את נושאיו,
 והקנה להם יותר כוח עדות מפורש:
 "כל בים על פני האדמה — אני
 בו... אל תרעד, אבא... אני רוצה

לל המצג
 10/6/77

שירת מורד בריק

„ערפוליות אבק“ מאת עזרא אוריון, הוצ' סרקליון.

מצווה היא לכתוב על-ספרו הנודש של עזרא אוריון, בתעתו וביתודו העקשני - באשר אינו שועה לאום גות'השעה, דבק ברובו האקסוטיה, בליבט גזשואי הימיות - על ואה מירדו לוכב'האדם המיוס.

שירתו בניה כרצף צלילים, שהי' קול, דימויים, משעים ומוטיבים החרים על-עצמם ברוח-הצוית מרד רגות. כל אלה מהלכים בסמליות עלילה לכאורה אלא אל התאפסת באבק, ובחבנת - אל צנח הכוכין, רק מי שכוון את מקלטו אל התדר המאמץ, יוכל לקלוט שירה זו. אם כיוון היטב - יוצג ענין טיבט לטרת המעשקים, הצמיחות והגורו דת שב'ההודו' הנושאם, ויבדילג מנושא לנושא. כי אין שירים בו דיים טיט הער בחלל הכוכין, אינה נפקת אלא בשתיקות סדירות, שארכו והפימולו כמעט שות ל' צלילי הגדות עצמם.

שירת אוריון דומה ביותר לפרסו של קרוביו - אודיסאה בחלל'ההפלגת'המרחב הסעיר, התיקנה אל-מערב; מנגינת הסעירות היוות הצבועים שהביכת הם מסעות הצבועים מיוחדים במינם. ויש בשריה זו מיוג הדפמי של הצפת אסטרונומיה עם אתמוספירה א'רופית ועם מידברות ים-יבוכיות, חול וכפרו ולעול'ה זכרונות של אנגוסת רדופת מליונים.

אוריון המדור במסע בו פתח בספריו, לילה גבוה, „אבק הרוח“ ו,רטימולא רוחות“ אך נדמה לי שבגו והרצון עמה את נושאי, והקמה יחור כוח עזות מפורש: „כל בכי על פני האדמה - אני כול... אלה תרעד באה... אני רוצה

לחות - שה לעולה - אדם ערים... אדם קרומ... בתי נתיבת... אדם משרפות - אדם הרושיות... אדם (76-75). אדם כן מזד אחד, הירוה עד הנולד על עצמו כעין סבל'כמה (שה לעולה); כמד שגו, הרי עד מרד; „לחית איי התנגדות“ גחלים קשי עורר - על מישור הבנייה - התחבט בספר... רעד: „חלל רוק! - אני צועק איך? (83-82).

החד והאיך קיומם גם בחיזון הסתה: אנשים מארופות, מצבים גולמים טיפס לעבר העד המאמר; אלא גם הוא עצמו סל לעברים, הוא הם סמים-סיבבים בחלל המושרי הרחיקי מבי מוקדים יגודיים: ערי צות ומרד'שום וסארים ובאדן; מהפ' בנה גולתל והסאמית מוגלת'הים; אהבת מיהאלת ופרידה נח' דעים; גור ליוון וגור לכוכין; משכשכות וכפרה באולמים.

ע מוקדים אלה דואים הדי הגיט' רות והורית של מלחמת האזרחים בחברת; אלה אהבו ומחמת שבי פאריס; הדי מרידתם של גילאם

היוגוסלבי ופאלאך העיני; הדי מרד דות השיא של אדסה וקירושטאט; הדי העיניים בתאי הברזל של ארכיטפנים סבייטיים; הדי עקדות דות מצדה; אסונות אושוויץ שרופות מאמץ; מראות אושוויץ והורושה; ועמבר לוכי'ה שמות שהי - סמלים סריאליסטיים ש' נלדו בחוקים:

ורואים משיח חג ונכנס לנוחיה - גולדקיס אורות מסול - והוא גוהר - גוהר - ומתרכס על הי' קרעקע - לפוד - (65). היום - בקתדרלה - ויפיע אלוהים בפנינו - ויענה לשאלות המאמינים - עששו רואים אותו מעבר להורשות הרמקולים - מניף נאם את ורועותיו - צע' קה - האם לא אהה במחת אותו באירופה! - וצפה - ענת! - גוררים אהו החוצה - לא ע-י-ת! - (66).

כל הסבל האנושי, כל התקוות שנחברו, נכלעים בתחושות של ריק וזרם - ומתגזרים מול מצדי ה'

קוסמוס האדיש, המינה את שיתותיו ב,מאות מיליוני שנות אור“ (67).

אוריון שבר את מחזותו ומתחילתו. שוב את מוקדם ומאוחר, אף קרוב ורחוק בשפך התיים והנו רום. וכל נזמה, גיט בס' קוסמול'ה, גיט כמעט כמעט, לוכובת אטומה, מהתת לקרומ המים השקופים, אלא שאינן משהתרו בו הקושים, כי המשרור עצמו נהגתן ברשותי בלתי-נמרת: מתד, הכל נידון לכליית ומאירד: הכל נוכח! שום דבר לא אבד, אלא שקיומו פמת גשמי ופועל, יותר שקוף ואורורי, אך מסיף וועק את עקבות הקוים הגשמי אינה וזה כלל עש' מחוקת הקיום באיש'הוא שברו יסיר האדם ואחבתיו כמו שברו אסוית ואירופות מוסיפיו לנוע סביב התיים, ואירופות דרוק נגד - „סטאן ליון שהשה'שעה“ - „צוק, צוק, צוק...“

המכון לתערובות ציפי' „מפרודי הבלה“ - מקבל עוז' כל יום פון ארבע עש'ש' - (58, 56, 55). ארייה לאנשים" וכו' (58, 56, 55).

נאמן למוטיב ראשי בספיו, מציב אוריון מתד הלכות הגנרות - את חויית האהבת הבלתי-נשכחת, הבלתי-נמחקת, הנצחית במידה נגד כל הגזירות. זאת האהבה החרית אילו, כהות'הקדושה'הילית חסי' רה'האינים, אשת'הדורים לעת-ארי' ע'ש'לעולם.

ע אוריון מחדש את ההקשבה לשתיקות בסימוני „-“ את האהבה המנוגנת של הברחת הילת'הים, בכך מציל הוא את משקלן הגולוי (הנמשכ) של מלחם שדושות, ונחלץ מסכנת הברידות שבנושאים שחוקים מדי, למשל: „אותות חזי' חזי'חזי'חזי'“ הם ציור צלילים של ציפיות אניות, ובה ציור תגלגלות צו ראשו של ציירה המורדת במותו.

אמנם, קשה להתעלם מסימוני ה' פער הסגנוני שבין לשון שירה ייחודית, בין שפת-דיבור שיתנית כיון נוסח טכנולוגי מהרד. לעיתים מצטרפים הסגנונות זה לזה באורח ארגוני, ולעיתים - מתנגשים זה בזה. עמ'אז בולטים בספר הזה יותר מאשר בקדמויו ציורים לשון פערפמיים. למשל, תיאורים „מדי' מיים“ השאיבים מחוית'המדי' „מדי' באה צייה גרסית מסמאת עד אופק לאה עפק - וצאת ציית מישורי אבק - ציית קתה בערוץ ברזל - בא בא לוחש סלע - קורע עיד מתקש בחצץ - בא עוד סלע תחום העלטה רונמת אוטגיו' - באית חירשות עלעול'האבק - שמי נחושת אפורה - מרצדת - רכסי אבן בקיעים - סודיקי אין צל - גועי קליפות אבן - ציחיות - צמרות צמורה - (38-39).

ספר'שירים משכיל להביט מעו' רבות עמוקה בנפתולי הקופה שבעת' אכזבות, במבוע אישי מעולה (לא בלתי-פרובלמתי), והתפסו לנכס יקר בידי הקולטנים ומשדרים של גל דממה.

אוסף עזרא אוריון ארכיון אמנות במרחב הציבורי

Ezra Orion Collection Public Art Archive

לגל המצגת 10/6/77

שירת מוֹרְד פְּרִיק

'ערפיליות אבק' מאת עזרא אוריון, הוצ' טרקלין.

מצווה היא לכתוב על ספרו החדש של עזרא אוריון. בתעוזתו ובייחודו העקשני - באשר אינו שועה לאופנות-השעה, דבק בדרכו האקוסטית, במסכת נושאי המיוסרת - עד ואח, מוֹרְד לכוּכַב-האדם המיוסר.

שירתו בנויה כרֶצֶף צלילים, שתיקות, דימויים, מעשים ומוטיבים החוזרים על עצמם בריאציות מודגות. כל אלה מהדהדים במסלולי-עלילה שאינה עלילה, חתירה שאינה חותרת לכאורה אלא אל התאפסות באבק, ובה בעת - אל גַּצַח הזכרון. רק מי שכיוון את מקלטו אל התָדָר המתאים, יוכל לקלוט שירה זו. אך אם כיוון היטב - יוצף עדות סוֹגְסְטִיבִית, הכובשת-והולכת לב-ופליות.

למרות המעקשים, הצרימות והצרידות שבי'דהודי' הנושאים, ובדילוג מנושא לנושא. כי אין שירים בודדים. טיסת העד בחלל הזכרון אינה נפסקת אלא בשתיקות סדירות, שאורכן ותכיפותן כמעט שוות לצלילי העדות עצמן.

שירת אוריון דומה ביותר לסרטו של קובליק, 'אודיסאה בחלל'. ההפלגה-במרחב הפֶּעוּר; ההרקהה-אל-מעבר; מנגינת הספירות; הזיונות הביעותים שבה-בעת הם מסעות צבע-וצליל מיוחדים במינם. ויש בשירה זו מיזוג חד-פעמי של תצפית אסטרונוטית עם אטמוספירה אינרפית ועם מדבריות יס-תיכונית, חול וכפור ועלעולי זכרונות של אנושות רדופת פליונים.

אוריון המשיך במסעו בו פתח בספריו 'לילה גבוה', 'אבק רוחות' ו'טרמינאל רוחות'. אך נדמה לי שגור והרחיב עתה את נושאו, והקנה להם יותר כוח עדות מפורש: "כל בכי על פני האדמה - אני בו... אל תרעד, אבא... אני רוצה להיות - שֶׁה לעוֹלָה - אדם ערים... אדם קטרים... קְתִי נתיבות... אדם מְשֻׁפָּת... אדם הירושימות..." (עמ' 75-76).

אם כן, מצד אחד, הריהו עֵד הנוטל על עצמו כעין סבל-כְּפָנָה (שֶׁה לעולה); מצד שני, הרי עֵד מוֹרְד: "להיות איני התנגדות - גְּחִלִים קְשֵׁי עוֹרָף - על מישור הכניעה - המתבַּסֶּה בכפור... ועוד: "חלל ריק! - אני צוֹעֵק אליך!" (עמ' 82-83). החד והאידיך קיימים גם בחזיון הטיסה: אנשים, מאורעות, מצבים גורליים טסים לעבר העד המתאר; אלא גם הוא-עצמו טס לעברם. הוא והם טסים-סובבים בחלל המוחשי-הרוחני סביב מוקדים ניגודיים: עריצות ומְקַדָּ-שוא; יסורים ואבדן; מהפכה גואלת והסתאבות מגואלת-דמים; אהבה מייחלת ופרידה נחֲרָצֶת; גֵּר פְּלוֹן וגור זכרון; זעקה למשמעות וכפירה באלהים.

איתמר ירון ק"ט
2 X
י"ל 84

על מוקדים אלה דואים הדי הגיטרות והיריות של מלחמת האזרחים בספרד; הדי האבה ומחלת שבתאי; הדי מרידתם של ג'ילאס היגוסלבי ופאלאך הדי מרידות השיא של אונסה וקרונשטאדט; הדי העינויים בתאי הברזל של ארכיפלגים סובייטיים; הדי עקידות יצחק; עינוי שבעת הבנים; התאבדות מצדה; אסונות תעופה (עמ' 25); שריפות נאפלאם; מראות אושוץ והירושימה; ומעבר לזכרי השמדות שהיו - סמלים סוריאליסטיים שנולדו בחיסק:

"רואים משיח חג ונכנס לנחיתה - מדליקים אורות מסלול - והוא גוהר - גוהר - ומתרסק על הקרקע - לפיד - - - (עמ' 65).

"היום - - - בקתדרלה - יופיע אלהים בפנינו - - - ויענה לשאלות המאמינים - - - עכשו רואים אותו מעבר לחורשות הרמקולים - - - מניף לאט את זרועותיו - - - צעקה - - - האם לא אתה טבחית אותנו באירופה! - - - צעקה - - - לא ענית! - גוררים אותו החוצה - לא ע - ני - ת! - - - (עמ' 66).

כל הסבל האנושי, כל התקוות שנתבדו, נבלעים בתהומות של ריק זורם - ומתגמדים מול מְמַי הקוסמוס האדיש, המונה את טיסותיו בימאות מיליוני שנות אור (עמ' 67).

אוריון שבר את מחיצות הזמן והמרחב. שוב אין מוקדם ומאוחר, אין קרוב ורחוק בשטף הזכרונות. הכל נוכח, סב ב'קונסלה', מסתחרר ב'עלעול', ניבט מבעד לזכוכית אטומה. מתחת לקרום המים השקופים. אלא שאינך משתחרר מן הרשם, כי המשורר עצמו נסתבך בקושיה בלתי-נפתרת: מחד, הכל נידון לכלייה ומאידך, הכל נוכח! שום דבר לא אבד, אלא שקימו פחות גשמי ופעיל, יותר שקוף ואוורירי, אך מוסיף וזועק את זעקות 'איי התנגדות'... אם כן, שבירת הקיום הגשמי אינה זהה כלל עם מחיקת הקיום באשר-הוא. שבדי יסורי האדם וההבדל, כמו שברר אסירת ואירופות, מוסיפים לנוע סביב החיים, ושבים לזעוק נגד - "סטאלין הששה-עשר" - נגד "צדק, תעשיות" - "מכון לתערובות צדק" - גפרורי הצלה" - "מקבל שוחד כל יום בין ארבע לשש" - "בתי אריזה לאנשים" - וכו' (עמ' 56, 58-59).

נאמן למוטיב ראשי בספריו, מציב אוריון בתוך הכליות הנגזרות - את חווית האהבה הבלתי-נשפחת, הבלתי-נמחקת, הנצחית במרדה נגד כל הגזירות. זאת האשה החוזרת אליו, הפוהנת-הקדושה, הילדה חסרת-האונים, אשת-הדודים הלא-גרוויים-לעולם.

ע. אוריון מחדש את ההקשבה לשיקוּת בסימוני - - - ; את ההארכה המנוגנת של החרות וצלילים. בכך מציל הוא את משקלן הקגולני (הנשכח) של מלים שדופות, ונחלץ מספנת הבדידות שבנושאים שחוקים-מדי. למשל: "אותות חיי-חיי-חיי-חיי" הם ציור צלילים של צפירת אונייה, ובה-בעת התגלמות צו ראשי של יצירה המורדת במוות.

אמנם, קשה להתעלם מסימני הפער הסגנוני שבין לשון שירה ייחודית, בין שפת-דיבור שגרתית ובין נוסח טכנולוגי מחודד. לעתים מצטרפים הסגנונות זה לזה באורח אורגני, ולעתים - מתנגשים זה בזה. עם-זאת, בולטים בספר הזה יותר מאשר בקודמיו צירופי לשון חד-פעמיים. למשל, תיאורים "קוסמיים" השאובים מחוויית המדבר; "באה ציה גריסית מסמאת עד אופק ללא עפעף - באות ציות מישורי אבק - שיח קרח בערוץ ברזל - בא בא לוחש סלע - קורע עוד מכתש בחצץ - בא עוד סלע - תהום העלקה רוגמת אותנו - באות חורשות עלעולי-אבק - שמי נחושת אפורה - מרצת - רכסי אבן בקועים - סדוקי אין צל - גזעי קליפות אבן - צחיחות - צמרות דממה - " (עמ' 38-39).

ספר-שירים משפיל להביע מעורבות עמוקה בנפתולי תקופה שבעת אכזבות, במבע אישי מעולה (לא בלתי-פרובלמטי), ההופכו לנכס יקר בידי הקולטים-ומשדרים על גל דומה.

על המשמר, 10.6.77

אוסף עזרא אוריון
ארכיון אמנות במרחב הציבורי

מכון ליסופיות בישראל
מכון ליסופיות בישראל
مركز للدراسات والبحوث
مركز للدراسات والبحوث

Ezra Orion Collection
Public Art Archive

ישראל רינג

שירת מוֹרְד פְּרִיק

'ערפיליות אבק' מאת עזרא אוריון, הוצ' טרקלין.

מצווה היא לכתוב על ספרו החדש של עזרא אוריון. בתעוזתו ובייחודו העקשני - באשר אינו שועה לאופנות-השעה, דבק בדרכו האקוסטית, במסכת נושאי המיסורת - עד ואח, מוֹרְד לכוכב-האדם המיוסר.

שירתו בנויה כרֶצֶף צלילים, שתיקות, דימויים, מעשים ומוטיבים החוזרים על עצמם בוריאציות מודגנות. כל אלה מהדהדים במסלולי-עלילה שאינה עלילה, חתירה שאינה חותרת לכאורה אלא אל התאפסות באבק, ובה בעת - אל גַּחַח הזכרון. רק מי שכיוון את מקלטו אל התָדָר המתאים, יוכל לקלוט שירה זו. אך אם כיוון היטב - יוצף עדות סגֵסֵטִיבִית, הכובשת-והולכת לב-ופליות.

למרות המעקשים, הצרימות והצרידות שבי"דהוד" הנושאים, ובדילוג מנושא לנושא. כי אין שירים בודדים. טיסת העד בחלל הזכרון אינה נפסקת אלא בשתיקות סדירות, שאורכן ותכיפותן כמעט שוות לצלילי העדות עצמם.

שירת אוריון דומה ביותר לסרטו של קובריק; "אודיסאה בחלל". ההפלגה-במרחב הפְּעוּר; ההרקה-אל-מעבר; מנגינת הספירות; חזיונות הביעותים שבה-בעת הם מסעות צבע-וצליל מיוחדים במינם. יש בשירה זו מיוזג חד-פעמי של תצפית אסטרונוטית עם אטמוספירה איתופית ועם מדבריות ים-תיכוניות, חול וכפור ועלעולי זכרונות של אנושות רדופת פליונים.

אוריון המשיך במסעו בן פתח בספריו. לילה גבוה, 'אבק רוחות' וטרמינאל רוחות. אך נדמה לי שבגר והרחיב עתה את נושאו, והקנה להם יותר כוח עדות מפורש: "כל בכי על פני האדמה - אני בו... אל תרעד, אבא... אני רוצה להיות - שֶׁה לעולָה - אדם ערים... אדם קטרים... בְּתִי נתיבות... אדם משְׁרָפוֹת... אדם הירושימות..." (עמ' 75-76).

אם כן, מצד אחד, הריהו עד הנוטל על עצמו כעין סבל-בְּפָרָה (שֶׁה לעולה); מצד שני, הרי עד מוֹרְד: "להיות אני התנגדות - גְּחִלִים קְשֵׁי עוֹרָף - על מישור הכניעה - המתְּבַסָּה בכפור..." ועוד: "חלל ריק! - אני צוֹעֵק אליך!" (עמ' 82-83). החד והאיך קיימים גם בחזיון הטיסה: אנשים, מאורעות, מצבים גורליים טסים לעבר העד המתאר, אלא גם הוא-עצמו טס לעברם. הוא והם טסים-סובבים בחלל המוחשי-הרוחני סביב מוקדים ניגודיים: עריצות ומְרָד-שׂוּא; יסורים ואבדן; מהפכה גואלת והסתאבות מגואלת-דמים; אהבה מייחלת ופרידה נחֶרֶצֶת; גֶּזֶר פְּלִיזָן וגזר זכרון; זעקה למשמעות וכפירה באלהים.

על מוקדים אלה דואים הדי הגיטרות והיריות של מלחמת האזרחים בספרד; הדי אהבה ומחותרת שבפאריס; הדי מרידתם של גילאס היגוסלבי ופאלאך הציכי; הדי מרידות השיא של אוֹסְה וקרוֹנְשְטאדט; הדי העיניים בתאי הברזל של ארכיפלגים סובייטיים; הדי עקידות יצחק; עינוי שבעת הבנים; התאבדות מצדה; אסונות תעופה (עמ' 25); שריפות נאפלאם; מראות אושוויץ והירושימה; ומעבר לזכרי השמדות שהיו - סמלים סוריאליסטיים שנולדו בחינם:

"רואים משיח חג ונכנס לנחיתה - מדליקים אורות מסלול - והוא גוהר - גוהר - ומתרסק על הקרקע - לפיד - - " (עמ' 65).

"היום - - בקתדרלה - יופיע אלהים בפנינו - ויענה לשאלות המאמינים - - עכשו רואים אותו מעבר לחורשות הרמקולים - - מניף לאט את זרועותיו - - צעקה - - האם לא אתה טבחית אותנו באירופה! - - צעקה - - לא ענית! - - גוררים אותו החוצה - לא ע - ני - ת! - " (עמ' 66).

כל הסבל האנושי, כל התקוות שנתבדו, נבלעים בתהומות של ריק זורם ומתגמדים מול ממדי הקוסמוס האדיש, המונה את טיסותיו ב"מאות מיליוני שנות אור" (עמ' 67).

אוריון שבר את מחיצות הזמן והמרחב, שוב אין מוקדם ומאוחר, אין קרוב ורחוק בשוף הזמן והחלל ונבחרה רחם ב"קווקסלה", מסתחרר ב"עלעול", ניבט מבעד לזכוכית אטומה מתחת לקרום המים השקופים. אלא שאינך משתחרר מן הרושם, כי המשורר עצמו נתבדך בקושיה בלתי-נפתרת: מחד, הכל נידון לכלייה ומאידך: הכל נוכח! שום דבר לא אבד, אלא שקיומו פחות גשמי ופעיל, יותר שקוף ואוורירי, אך מוסיף וזועק את זעקות "איי ההתנגדות" ... אם כן, שבירת הקיום הגשמי אינה זהה כלל עם מחיקת הקיום באשר-הוא. שבדי יסורי האדם ואהבתו, כמו שבדי אסיות ואירופות, מוסיפים לנוע סביב החיים, ושבים לזעוק נגד סטאלין הששה-עשר - נגד "צדק, תעשיות" - "מכון לתערובות צדק" - גפרורי הצלה" - "מקבל שוחד כל יום ארבע לשש" - "בתי אריזה לאנשים" - וכו' (עמ' 56, 58-59).

נאמן למוטיב ראשי בספריו, מציב אוריון בתוך הכליות הגזרות - את חווית האהבה הבלתי-נשכחת, הבלתי-נמחקת, הנצחית במדרה נגד כל הגזירות. זאת האשה החוזרת אליו, הכוהנת-הקדושה, הילדה חסרת-האונים, אשת-הדודים הלא-נרואים-לעולם.

ע. אוריון מחדש את ההקשבה לשתיקות בסימוני - - - " את ההארכה המנוגנת של הקרות וצלילים. בכך מציל הוא את משקלן הקגולי (הנשכח) של מלים שדופות, ונחלץ מספנת הבידודות שבנושאים שחוקים-מדי. למשל: "אותות חי-חי-חי-חי-חי-חי הם ציור צלילים של צפירת אונייה, ובה-בעת התגלמות צו ראשי של יצירה המורדת במוות.

אמנם, קשה להתעלם מסימני הפער הסגנוני שבין לשון שירה ייחודית, בין שפת-דיבור שגרתית ובין נוסח טכנולוגי מחודד. לעתים מצטרפים הסגנונות זה לזה באורח אורגני, ולעתים - מתנגשים זה בזה. עם-זאת, בולטים בספר הזה יותר מאשר בקודמיו צירופי לשון חד-פעמיים. למשל, תיאורים "קוסמיים" השאובים מחוויית המדבר; "באה צ'יה גריסית מסמאת עד אופק ללא עפעף - באות ציות מישורי אבק - שיח קרח בערוץ ברזל - - בא בא לוחש סלע - קורע עוד מכתש בחצץ - - בא עוד סלע - תהום העלטה רוגמת אותנו - - באות חורשות עלעולי-אבק - שמי נחושת אפורה - מרצדת - - רכסי אבן בקועים - - סדוקי אין צל - - גזעי קליפות אבן - - צחיחות - - צמרות דממה - - "

(עמ' 38-39).

ספר-שירים משפיל להביע מעורבות עמוקה בנפתולי תקופה שבעת אכזבות, במבע אישי מעולה (לא בלתי-פרובלמטי), ההופכו לנכס יקר בידי הקולטים-ומשדרים על גל דומה.

'על המשמר', 10.6.77

אוסף עזרא אוריון
ארכיון אמנות במרחב הציבורי

מכון לתיעוד יצירות
אמנות ישראליות
מאגזין ארכיון אמנותי

Ezra Orion Collection
Public Art Archive

ישראל רינג

חוויות מעולם הצלילים

עזרא אוריון: 'טרמינל רוחות',
הוצאת טרקלין ליד עקד, 1975.

זהו נהר יוצא-דופן בנוף השירה העברית. אם תרד אליו בקשב פתוח, בנכונות נפשית, ב"אוזן מוסיקלית", סופך שתצא נשכר ממסע מיוחד-במינו. איני מכיר את ספריו הקודמים של עזרא אוריון: 'לילה גבוה' ראבק רוחות'. עליהם חתם בשם אסף בן-נר. בהקדמה ל'טרמינל רוחות' הוא מציין, כי הספר אינו אלא המשך רצוף לקודמיו, כי יש לשמוע את המלים כפסי-קולות הבאים לאט וכמעט בלחש. אכן, זהו "שקף אטי וקולות", כלשון כותרת-המסנה: שטף המתנהל בהפסקות ובדקמות, במחזורים ובהתלקחויות, וברסיסי עלילה נמוגים על-פני 59 עמודים. (בית-ההוצאה לא טרח לסמן עמודים ולהקל בכך על "פענוח" המבנים והמוטיבים).

עזרא אוריון

שקף הקולות מהו? מסע של זכרונות. מסע ממשי דרך תחנות הקטרו של פאריס, מסע דמיוני אל חוויות עבר, תוך קשב מרוחק אל ליחוש מתי-חיים. כבר שני העמודים הראשונים משכנעים אותך, כי לפניך פס-קול לתסריט טלוויזיוני, לכל-הפחות לתסכית דייופוני. עולם הצלילים מושל בכיפה, כדי-כך, שניכר חסרונם של סימני-ביצוע מוסיקליים. בליטות זו של המצלול הלשוני משיבה למילה הבודדת, להבנה הבודדת, את תהודתן המכשפת, המתענגת בזכרון רוחות. מתוך רצף נקטע של מלים ענייניות, הנמסות בצליליהן, המתערבות בקולות של צפירת אניות וטפיפת מים, זונקים פתאום מראות אחוץ פיוט סוריאליסטי:

"ואני רואה אותו - 1 - / רץ רץ צוחק על-פני המים באור המסקמא / ...
עכשו עוברים דרכו הכדורים ... (קאט) וכך ... נטוי לאחוריו / רובה בכף ידו
הפתוחה / סוליות רגליו כנעט נוגעות / ברמות החשופות של אראגון -"
(ראה שער הספר). סיום זה במספר רבים: "רמות חשופות", מטיח בפנינו נופים ממעוף-המטוס, ממעוף הרוחות, המוסיפות לרוץ את ריצתן אלינו.
אם כן, שקף הקולות מהו? לא עלילה סדורה, אלא תמונות דואות ורסיסי שיחות. חזרות עקשניות על מוטיבים גורליים. בחיי מי? שיבוץ אדריכלי של מבני הגדים במחזוריות חתרנית. לקראת מי? חידות ואווירת חידות.

אולם איני זוכר בשירה העברית נסיון כה כן וחשוף, כה בלתי-מצועצע ובלתי-מנופח, כה **אוקסני**, להחיות אטמוספירה סוריאליסטית, לתאר מפגש ישיר בין אדם חי לרוחות הפוקדות אותו, המתקשרות איתו, והגוססות לאטן אל אָפְסִי-קול. אפשר ובעיקר-של-דבר זהו עיצובה הצנוע, המחוספס-מעט והקשוב-מאד של חוויה **"פארא-פסיכולוגית"**, אשר אירעה לאדם יחיד, ועם-זאת הריהי בבואת-רסיסים של דור מוקָה, של ציביליזציה בתמוטתה.

אדם זה אהב נערה בת 16, בפריס. (ואולי בלימסול שבקפריסין, עמ' 10). עמה הוא נסע בְּמֵטְרוֹ. עמה הוא ישב "לשולחן ההוא בקפה הריקי" (עמ' 15, 19, 50): עמה השתובב מעט - ותהה הרבה על שלוש שאלות מציקות: "האם / יש שחר לחיינו?" - "האם יש אלהים?" - "האם יש משהו מעבר לחיים האלה?" היא השואלת, והוא המשיב תמיד, על הכל: "אל תצחיקי". כּוֹפֵר ותיק ומנוסה, שאינו מרפה ממנה, שמחזיק בכפות ידיה הקרות, שמתיר את כפתורי לבושה, שזוכה לשמוע מפיה פעם אחת-לתמיד: "אני שמחה שנולדת" - ולכן: "פתאם בְּכִיתִי דקה" (עמ' 18).

על פגישתם נגזר פירוט **"אסור לי לראות אותך יותר"**, והפָּתֵק, הפתק הנצח: "מיד אשוב" (עמ' 9), שאחריו אין שיבה; שאחריו המברקים: "לא נתראה עוד", "לְעֵד", "סלח", "אני נוסעת מחר בבוקר", "אל תבוא לְסְרִמְיֵלִי" - "אל תרדוף" (עמ' 22).

דווקא משום כך מוכרח הוא לרדוף, נפתח לפניו טרמינל של **רוחות**. מוכרח הוא להתקשר עם **אלה-שמעבר**, עם **זו ששמחה**, כי נולד. הטרמינל מתרחב והולך, נהפך תחנה למפגש-חוזר עם **רוחות שייקרו לו**. עם אנטונוב אובסינקו, שפיקד על **גיבוש ארמוני-החורף** ב-1917; עם יאן פאלאך, שהצית עצמו בפראג ב-1969; עם לוחמי ספרד, עם קרונות המובלים-למוות, עם ניצולי השואה, שקפצו אל הים כדי להנצל משבי הבריטים. עם זכרי מהפכות ומלחמות שקברו תחתיהן את נכסי התרבות:

"קונצ'רטו לנבל ולתזמורת מאת הנָדֵל - ל - / ואחר-כך מוזיקת לילה זעירה-ה - / ואחר-כך נאפלאם - - / ואחר-כך שוברט - נאפלאם - סונטה בסול - נאפלאם - יוהן - נאפלאם - סבסטיאן - נאפלאם - ... " (עמ' 31). הערים מתרוקנות. "אנחנו עוזבים ... במקומנו אפשר יהיה לשים-ם - ארגזים וקופסאות - - " (עמ' 25, 31).

האדם החי הזוכר את אפסיות האדם וגבורתו, את התרוקנות הערים מן האדם החי, הוא שרואה את רוחות האדם מבעד ל"זכוכית נגד רעש", רואה איך

גוררים הסוהרים את האסיר ב"מסדרון המהדהד", ואיך עתה הוא "דואה על-פני הקרח" / תור - פורס ידיים - / אור תור נוגה על פניו. והנה, כשם שהערים התרוקנו משלום ומתרבות והתמלאו אלימות, כן רואה האיש את המתים הדואים ריבתוכם עיר ללא נפש חיה - - * (עמ' 39).

חידות ואווירת חידות. אף-על-פי-כן ברור, כי אלהים הוא הנשפט, והאדם הוא הנענש ומוצא להורג. "אלהים" - לא הניד עפעף ביציע - כל מלחמת - העולם השניה - - ה - * (עמ' 27). בעקשנות נצמדת אוזנו של האיש החי לשיח הרוחות, כי הוא רוצה לשמוע, לדעת אמת אחרונה, למרות שאז, בשיחותיו עם בת ה-16, התברר ככופר-בעיקר. עכשו לקראת סוף המסע, כאשר לחש הרוח הולך ופוחת, כאשר גם קיומו הערטילאי הולך ונגוז ב"כבישי הנצח הניקיים", הוא קולט תשובה גזורה לתהיותיו:

"עוד מעט אקפא - א / אנשים הם קהילות מכשיגי מכים - - / - אלהים-ם קיים רק אי-שם במוחותיהם / החיים הם המחנה השמדה - - / - שאיש לא שב ממנו - - / - / ותהומות צחוק - תהומות - צחוק - תהוומות - תהוומות - - * (עמ' 54).

וכל העת מאבק פרובלמטי בין רמות הלשון השונות. מחד, הרצון שלא לשקר ולא "לשפץ" נתונים, מאלץ את המחבר לצטט דברים-כמו, בחשפונם הפרואי, בפנימותם העילנות: ולא להרתע, למשל, מעימות מגושם בין "האם יש אלהים?" ובין "אל תצחיקי". מאידך, הרצון להדור לפני-ולפנים, הכוח לצלול עד עמקי חוויות-שמעבר, מעלה לקראת הסוף (עמ' 44-45, 49-50, 52-53) כמה קטעי שירה בעלי אינטנסיביות סוגסטיבית נעלה (כמותם קראתי אולי אצל טוביה ריבנר בניסע אל המקום). כבר הקולות מתעמעמים, כבר הוא קורא: "איני שומע - - - תצעקי אם את יכולה! / - - תצעקי - - ! * (עמ' 42).

והנה צוהר:

"עמוק בתהומות האבן

שומעים דממה

- - דממות - -

- - משם באתי - -

- - -

בתי אבן רעולי פנים חסומי פה

מדנגות אבן אוספות גובה

- - אוספות אויר - -

עוברות חומות אבן על לחי הר

שומעים אמת מים מלחשת
בשמלת מים - חצץ - אור
ברושים כמו טיילי עלקה
באור המסקמא
נקיסי אבן גרמי גרניט
מבוקצי אויר קפוא
- - חי בתהומות האלה
דומה לבני האדם...
(ניחר - - סדוק פפות רגליו)
עיניו קודחות
שערו שיחי
- - -

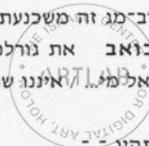
פתאום צריחת שקד פורח

ערום בקור הזה - אורכי עזרא אוריון

ארכיון אמנות במרחב הציבורי

אחר קרשצ'נדו רב-מג זה משכנעת כפלים נסיסתו המודרנת של שטף הקולות.
כדי כך, שהקורא כואב את גורלם של הנידונים-לדממה המוחלטת. שוב לא
תועיל הקריאה "אל מ... / איננו שומעים אתכם" - / האור דועך בשעונים" -

מכון לטיפוח כיבושים
למינציה פובליקה ומוזיאון
מחלקת לתחנת המולטימדיה

"אותות - תהיו -

Ezra Orion Collection
תהומות
Public Art Archive
אנכי

רשות השידור
חטיבת הביצוע

ירושלים כ" בתשרי תשל"ח
2 באוקטובר 1977

מספרנו

לכבוד
מר עזרא אוריון
בית ספר שדה
מדרשת שדה בוקר

שלום רב,

אוסף עזרא אוריון
ארכיון אמנות במרחב הציבורי

מכתבך מיום ז' בתשרי תשל"ח (19.9.77)

מכתבך הנ"ל אל מנכ"ל רשות השידור הועבר
לטיפול. Ezra Orion Collection Public Art Archive

לבקשתך, הננו שולחים אליך בזה תצלום
הידיעה שהופיעה במוסף החדשות "על ספרים וספרות",
בשעה 16.05 בשבת, 17.9.77 (ה' בתשרי תשל"ח). את
הידיעה קרא קריין החדשות.

בברכה,

דן אֶלְכָנָדֶר

מנהל חטיבת הביצוע

130
ARPILLOT

ערפיליות

SP
בספרו "ערפיליות אבק" מנסא המסורר עזרא אוריון תחוסת

עולם של ביעותים של "אלם פערר רעלסות". א

בדברים בפתח הספר כותב המחבר כי יש לשמוע את המילים

F
שביצירתו כפסי הברות וסיומת אהבאים לאט וכמעט בלחש .
ארכיון אמנות במרחב הציבורי

הספר ראה אור בהוצאת סרקליון .

מכון לטיפוח ביצירות
אמנותיות
מרכז לשימור המורשת

Ezra Orion Collection
Public Art Archive

ו' טבת, תש"ס
15 דצמבר, 1999

לכבוד
עזרא אוריון
מדרשת שדה בוקר
ד.נ. 84990

עזרא היקר:

אני מודה לך מקרב לב על ספרך "תהומות אבק אדם". אני בטוח שאמצא בו עניין רב.
אכן רעיונותיך ושירתך מקוריים ומעניינים.

בברכה,

אוסף עזרא אוריון
ארכיון אמנות במרחב הציבורי

פרופ' אסא כשר

מכון לטכנולוגיה ויזמות
מרכז פיתוח פאבליק פרזנטיבס
מנהל לחדשן המאמצי

Ezra Orion Collection
Public Art Archive

13/12/99